

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομὴ προπληρωτὴ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος 12 δρ. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7-8 ἡμέρας ἑκάστης. Γιὰ κάμμειαν καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴν, οὔτε γιὰ τὰς γυμναστικὰς. Κάμμειαν καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, οὐδὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφήν, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διάφενσις κάμμειαν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἀς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδαις. Γραφε ξηγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ἔξερουν πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζωνται.

Ἀθήναι, 30 Αὐγούστου 1884

Ἀριθ. 140+138+4

Προσοχὴ.

Χτές, καθὼς ἐμάθατε δὲ ὅλοι μὲ μεγάλη συγκίνησι, βέβαια, ὁ λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Ἀλέξ. Σχινᾶς μένοντας ἀπόξω ἀπὸ τὸ τραμβαὺ τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου πήδησε ἀπὸ τὴν ἄμαξα νὰ πάρῃ τὸ σπαθί του ποῦ τοῦ ἔπεσε.

Γλύστηρε καὶ πέρασαν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ πόδια του δυὸ ἄμαξαι καὶ τοῦ τὰ ἔκαναν χούρβαλα. Οὐδεμίαν ἐλπίσιν σωτηρίας στὸν καλὸν αὐτὸν ἀξιωματικὸν μας, ἢ καὶ ἀνζήσῃ θὰ τοῦ κόψουν τὰ ποδάρια.

Σὰς τὸ εἶπα χελιάκις φοραῖς μὴ κάνετε τὰ παλικάρια καὶ πηδάτε ἀπὸ τῆς ἄμαξαις ὅταν τρέχουν καὶ μάλιστα τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου ποῦ τὸ πήρατε γιὰ φιγούρα νὰ πηδάτε μέσα σὰν τσαλαπετεινοὶ καὶ νὰ ξεπηδάτε ὄξω σὰν κοκκίρια.

Δὲν φταίει ἡμῶς τόσο κάνεις ὅσο τὸ κυβέρνησι καὶ ἡ ἀστυνομία ποῦ δὲν ἐφαρμόζει τὸν νόμον, ὅτι ἀπόξω δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κáθωνται οἱ ἄνθρωποι σὰν κρεμαστάρια.

Αὐτοὶ οἱ κερατάδες κυττάζουν νὰ μᾶς στιβάζουν μέσα σὰν παστίτσο μακαρόνια, γιὰ νὰ κερδίσουν ὅσα μποροῦν μὲ τὴν ἴδια μας ζωὴν, ἐνῶ ὁ κανονισμὸς τους λέει πόσοι ἄνθρωποι πρέπει νὰ μπένουν μέσα καὶ πόσοι νὰ στέκωνται ὄξω καὶ τῶχουν μάλστα καὶ κολλημένο στῆς ἄμαξαις, ἀπάνω σὲ πλάκαις γιὰ κοροϊδεῖα μας.

Ἡ ἵταιρία ἦτες ζῆσει ἦτες πεθάνει ὁ ἄνθρωπος πρέπει αὐστηρότατα νὰ τιμωρηθῆ, ὄχι μόνον μὲ πρόστιμον, ἀλλὰ καὶ γιὰ φόνον ἐκ προμελέτης, γιὰ τὸ κάνουν ἐξεπίτηδες καὶ χάριν κερδοσκοπίας νὰ μᾶς μπάζουν μέσα ἐναντίον τοῦ κανονισμοῦ των, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ βάνουν περισσότεραις ἄμαξαις ἢ κάνουν περισσότερους δρόμους καὶ κουράσουν τὰ ἄλογα, τὰ σποχοφίσα ἀπὸ τὴν πείνα, ἢ ἑξοδέφουν λίγα κάρβουνα περισσότερα γιὰ δυὸ δρόμους.

Συμπολίτες. Πολλὴν θὰ σᾶς παρακάλωσω νὰ ἦστε πολὺ προσεχτικοὶ μ' αὐτοὺς τοὺς σιδηροδρόμους καὶ ἵπποποδαροδρόμους χάριν τῆς ζωῆς σας. Σήμερα μάλιστα ὅσοι πήγατε καὶ βρίσκεστε στὸ πανηγύρι τοῦ Ρέντη νὰ μὴ βιασθῆτε ν' ἀνεβῆτε ἀπάνω ποῖος πρώτα. Προσέχετε καὶ μὴ βιάζεστε, μείνετε λίγο ἀργώτερα γιὰ ν' ἀνεβῆτε μὲ ἡσυχία, ἀς ἦστε καὶ τελευταῖοι καὶ κοιμηθῆτε αὔριο γιὰ τὴν ἀργοπορία αὐτὴν

μὴ ὥρα περισσότερον γιὰ νὰ ἦσατε σῶσι, ἀκέραιοι καὶ ζωντανοὶ καὶ ὄχι πεθαμμένοι, ἢ χωρὶς ποδάρια.

Εἶπα. Καὶ ἡ ἀμαρτία στὸ λαιμό σας.

Ρέντη.

Ἦθελα νὰ κατεβῶ κ' ἐγὼ ἀπόψε κάτω στὸ πανηγύρι τοῦ Ρέντη ἀλλὰ ἀεὺ σκοτώνονται οἱ ἄνθρωποι, καλλίτερα σίγουρα μέσα σὲ ὅπου τύχει. Καὶ μένα μούπεσε τὸ μπαστουνί μου στῆς Κολοκυθοῦς τὸ πανηγύρι ἀλλὰ δὲν πήδησα. Πάει στὸ διάολο κείνο παρὰ νὰ πάω γώ.

Ο.

Νικόλαος Ἀντωνίου μᾶς γράφει ἀπὸ τῆς φυλακῆς τῆς Αἰγινας ὅτι ὅταν ἦτανε στὸ Ναύπλιο συγκατηγορούμενος μὲ τὸν κουμπάρου Ντάσκα καὶ ἀθώωθηκε κείνος, τοῦδωσε νὰ τοῦ χαλάσῃ δύο κατστάρια καὶ ἀπὸ τότε τὸν περιμένει νὰ τοῦ πᾶν τὰ λιανόματα, καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ ἔχει ἑξοδεμένα καὶ 5 δρ. στὰ ταχυδρομικὰ στέλγοντάς του γράμματα καὶ 5 καὶ 20 μαζὺ μὲ τὸ δικό μου. Τώρα λοιπὸν θέλει νὰ τὸν βάνῃ στὴν ἐφημερίδα, μᾶς καὶ τὸν λυπηθῆ καὶ τοῦ στείλει μᾶς μᾶς τὰ μισά. Κουμπάρου εἶναι αὐτὸς ἢ σκιλι τραγίσο;

Νὰ τί σκέφτομαι γὼ κὺρ Νικόλα Ἀντωνίου, ὅτι αὐτὸς ὁ κουμπάρου σου, σοῦ τὸ κάνει γιὰ τὸ καλὸ σου, γιὰ τὸ σου λέει, ὅτι σὺ ἔτσι κ' ἔτσι φυλακωμένος εἶσαι ποῦ εἶσαι, τί τὰ θέλεις λοιπὸν τὰ λεπτά; Σοῦ τὰ φυλάγει ὄθεν σου, νὰ σοῦ τὰ δώσῃ ὅταν ἐξελθόντος σου. Θὰ τὰ βρῆς ἑτοιμα καὶ ζεστά ἀπὸ τὴν τσέπη σου.

Οἱ ἄθλιοι δὲν σκέπτονται τί θὰ πῆ φυλακὴ, ἀλλὰ θέλουν καὶ κεῖ ἀπὸ μέσα ἀκόμη νὰ μᾶς ληστέψουν. Ἄθλιοι, ἄτιμοι κλέφτες. Κουμπάρου λέει. Οὐ νὰ χαθῆς γαδοῦρι. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ κὺρ Νικόλα, ἅμα ποῦ βγῆς ὄξω, ἀμέσως νὰ πᾶς νὰ διαλύσῃς τὴν κουμπαραῖά σου. Ἄλλὰ ἔλα πάλι ποῦ δὲν ὑπάρχει νόμος περὶ διαλύσεως κουμπαρασύνης.

Καὶ πῶς δὲν μᾶς ἔσκασες καὶ σὺ.

Ἰσοζύγιον.

Κύριε Συντάχτη.

Λαβέγομε τὴν τιμὴν νὰ σοῦ ὑποβάλλωμε τὸ ἰσοζύγιόν μας,

Τέρας, τέρας, ανθρωπόμορφο μᾶς πέθανες. Καί τί μπορεί, ρέ φαλακρέ, νά εἰσπράξῃ τὸ δημόσιο ἀπὸ πέντε εἴκοσι πραγματικῶς φτωχοῦς ἀνθρώπους; Χίλιας δραχμαίς. "Ἐστὼ, μ' αὐταῖς θά φέρῃς τὸ ἰσοζύγιο; Φτοῦ νά πάρῃ ὁ διάβολος τὸν πατέρα σου τὸν προδότη καὶ ὑβριστὴ τοῦ ἔθνους ποῦ σέ γένησε.

Τόμπολαις

διὰ τοὺς καφετζίδες σὲ χρεστὶ χοντρὸ καὶ γερὸ, ἐτυπωθήκανε καὶ που-
λοῦνται στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Ἀντωνίου Χαλοῦλου. Πάρτε κὺρ καφετζί-
δες γιὰτί θά τῆς πάρουν ἄλλοι. Εἶναι περίφημο πρᾶγμα, θά τῆς ἔχετε
ἀκόμη καὶ στὴν ἄλλη σας ζωὴ, ἀπὸ τὴν πολλὴ στερεότητά.

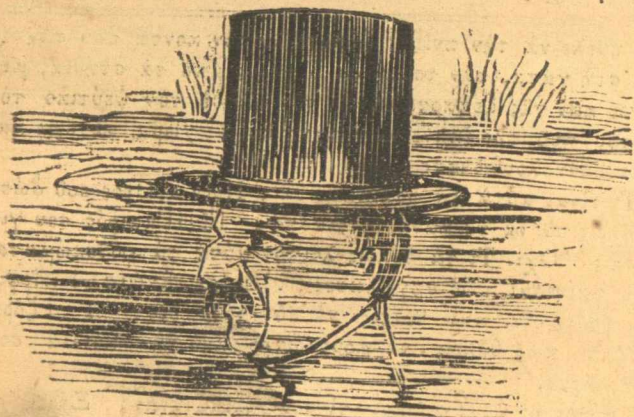

Τὶ ὄνειρο βλέπουν αὐτοὶ ποῦ κοιμοῦνται

Κύθηρα.

Κύριε ὑπουργέ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ποῦ τὰ σωτηρικά σου νά βγοῦν. Στὰ Κύθηρα λέει ἐπίασε μιὰ ἀρρώστια ποῦ πάει τοὺς ἀνθρώπους ρεπετὶ ἀπὸ κάτω καὶ αἷμα ἀπὸ πάνω, καὶ πᾶν στὸν ἄδη χωρὶς πασαπόρτι καὶ ἀναυλα, γιὰτί οὔτε σπετσέρη οὔτε γιὰτρό κρηπογιανίτη κἂν ἔχουν νά τοὺς σώσει καὶ οὔτε κἂν κινίνο. Κύτταξε καὶ μένε στεϊλέ τους κἂνένα Ντελίριο κἂνένα μπαγαπόντε νά τοὺς σώσει παρὰ τὸ τίποτα, καὶ παρακαλῶ πὲς καὶ τύφλες νάχουν καὶ οἱ βουλευταῖς του καὶ χαιρετίσματα. Καὶ πῶς δὲν μᾶς ἔσκασαν καὶ οἱ Κυθηριῶτες.

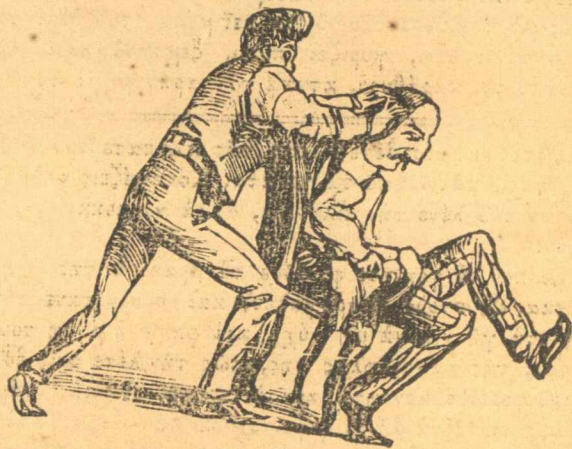
Βρέ γάϊδαρε, μπάς καὶ νομίζης πῶς ὁ Παληάνθρωπος δεχ-
βάζεται μόνο ἀπὸ τὴν ἀφεντομουτσουάρα σου; Ἀπὸ Πα-
ληανθρώπους εἶναι ὅλα τὰ σπῆττα γεμάτα, καὶ τὸν διαβά-
ζουν χῆρες καὶ παντρεμένες, κορίτσα καὶ παιδιὰ, πῶς λοιπὸν,
παληάνθρωπε τοῦ παληανθρώπου νά σοῦ γράψω αὐτὰ ποῦ μοῦ
γράφεις; "Ἄει σηκίτηρ.

"Ἡ λέρα καθαρίζεται στὰ μπάνια καὶ λερώνει καὶ τὴν θάλασσα.

Πρὸς

τὸν κ. Σ. Πουλιῆ στὸν Περαιά. Φαῦλε, ἄθλιε, ἔλεσινέ, ἀχρεῖτε,
τί εἶναι βρέ αὐτὰ ποῦ μᾶς γράφεις γιὰ τὸν Μανώλη Τριχά-
λη ἢ Ἀχαρνᾶ. Νομίζεις, βρέ, κνὸδαλο, πῶς ἡ ἐφημερίδες
εἶναι ἀποθήκη τῆς κάθε αἰσχρολογίας σας; "Ἄει στὸν διάλο-
ρουφιανίδες τοῦ κερατᾶ, ποῦ τὸ μυαλό σας ὅλο στὴ λάσπη
βόσκει. Μπερμπάντες. Σᾶς εἶπαμε πῶς τέτοια μασκαράλια
δὲν γράφονται.

Τὸ μέλλον τοῦ Τρικούπη μας.

Ὁ Γιάννης

ὁ Καυλῆς κάθεται τώρα 16 χρόνια στὴ φυλακὴ τῆς Αἰγίνας
καὶ λέει, πῶς οἱ νόμοι τιμωροῦν ἕνα φταίστην μὲ φυλακὴ,
τὸν τιμωροῦν πρῶτο γιὰ νά βάνῃ αὐτὸς γινῶσι καὶ δεῦτερο
γιὰ παραδειγματισμὸ τῶν ἄλλων. Τώρα, λέει, δεκαεὶ χρο-
νια φυλακὴ ἔβανε περισσότερη γινῶσι ἀπὸ ὅση τοῦ ἔπρεπε,
καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει κἂνένα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, παρακαλᾷ
μὲ μέσο μας τὸ ἔλεος τοῦ ὑπουργοῦ νά τοῦ δώσῃ κι' αὐτοῦ-
νοῦ χάρι ὅπως καὶ σὲ τόσοις ἄλλοις, νά δῆ κι' αὐτὸς τὸ φῶς
τῆς ἡμέρας πρὶν πεθάνει ἐρημος καὶ σκοτεινὸς στὴ σκοτεινῇ
φυλακῇ. "Ἐλεος, λοιπὸν, κύριε ὑπουργέ, καὶ γιὰ τὸν ἄθλιον
Καυλῆ, ἔλεος, σῶνε πιὰ, ἔβανε γινῶσι.